

angaaende hvilket Ministeriet har svaret mig, og med Hensyn til hvilket det selv har indrømmet, at der foreligger en ligefrem Strid, nemlig Udskrivningsvæsenet, da har Cultusministeren sagt, at Premierministeren havde sagt, at Ministeriet vilde rette det uden derved at berøre Grundloven for Kongeriget Danmarks særlige Anliggender, hvilket jeg imidlertid ikke hørte, at Premierministeren sagde; men hertil maa jeg bemærke, at dersom vi om kortere eller længere Tid faaer et andet Ministerium, saa er dette ingenlunde bundet ved hvad der er yttret af det nærværende Ministerium; vi have desværre seet saa mange Exempler paa, hvorledes selv det samme Ministerium kan gaae fra sit Ord, og saa meget snarere kan det jo tænkes, at det efterfølgende Ministerium ikke kan og ikke vil vedkjende sig, hvad der er lovet af et foregaaende Ministerium; men jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at der til at bringe en Dverensstemmelse tilstede som den, Ministeriet har tænkt paa, udtræves Tid, og naar Rigsraadet træder sammen, efterat Fællesforfatningsudkastet er antaget, saa vil denne Strid, om det her berørte Anliggende er et fælles eller et særligt Anliggende, strax opstaae; den vil, saavidt jeg kan dømme, opstaae, førend Ministeriet vil kunne komme til at faae denne Bestemmelse gjort eens for alle Landsdele. Nu er det i Fællesforfatningsudkastet bestemt, at Regjeringen har at afgjøre en saadan Tvist, men denne Bestemmelse er noget ganske Andet, end hvad der tidligere er sagt, at man kunde bringe Dverensstemmelse tilstede i den danske Rigsdag ved Lov; — det behøver Ministeriet efter Bestemmelsen i Fællesforfatningen ikke at bryde sig om; thi i Tilfælde af, at en Tvist reiser sig, saa siger Fællesforfatningsudkastet, at den kan afgjøres af Regjeringen selv. Altsaa staaer Spørgsmaalet ingenlunde saaledes, som det tidligere stod. Tidligere var der ikke Noget

bekjendt, hvorved man kunde antage, at Regjeringen selv vilde forbeholde sig en saadan Ret; dette kunde aldrig falde mig ind, det kan være muligt, at det kunde falde mange af de mere Indviede ind, men nu, da man seer, at en saadan Bestemmelse virkelig er paa-tænkt og ønskes gennemført, saa er det ganske naturligt, at man bliver ængstelig ved hvad man før har anset for betryggende. Denne Bestemmelse om Regjeringens Ret til at afgjøre en saadan Tvist har, som sagt, de 2 høit-agtede Ministre slet ikke omtalt. Den ærede Cultusminister lod forøvrigt under sin Tale falde en Uttring, som han henvendte til dem her i Thinget, han kunde gjøre Regning paa at have nogen Velvillie mod Regjeringen; det forekommer mig at være en besynderlig Uttring, da jeg synes, at Rigsdagen i sin Heelhed fra den Dag, det nuværende Ministerium tiltraadte, har viist, at der dog virkelig var nogen Velvillie tilstede imod Ministeriet; men deri, at en Minister retter en saadan Uttring til Enkelte i Salen, ligger indirecte, at der skulde være andre Medlemmer i Thinget, som ikke vare velvilligt stemte mod Regjeringen; derover forekommer det mig at være vel tidligt at sælde nogen Dom. Jeg skal til Slutning bemærke, at naar den ærede Minister kan overbevise mig om, at det er aldeles umuligt at skaffe nogen anden Afgjorelse af Spørgsmaalet tilveie, saa skal jeg modtage den foreliggende; men det er ikke tilstrækkeligt for mig, at man siger, at det er absolut umuligt. Naar den høitærede Minister tidligere yttrede, at han ikke vidste, hvorvidt jeg endnu fastholder mit Forslag om Udvalgs Nedsættelse, saa vil han nylig af den ærede Formand være kommen til Kundskab om, at jeg ikke er istand til at kunne bringe ham ud af denne Uvished endnu; men han vil maaskee snart kunne komme ud af den.